

Дата прийняття:	21/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	21/05/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF LEDENTSOV v. RUSSIA</u> <i>(Application no. 47283/09)</i>
Зміст:	<p>На час подій заявник обіймав посаду заступника військового прокурора.</p> <p>Нижче представлені факти згідно з офіційною версією, викладеною в судовому рішенні від 25 червня 2006 року.</p> <p>Кримінальне звинувачення проти заявника.</p> <p><i>1. Фізичне насильство щодо К. та вимагання.</i></p> <p>24 січня 2010 року невідома особа проникла до квартири заявника та вчинила крадіжку належного йому майна. Заявник підозрював у вчиненні крадіжки К. Він наказав військовим рядовим (які були в його підпорядкуванні) знайти К.</p>

29 січня 2010 року заявник разом з групою військових (рядових) та офіцером поліції М. увірвалися до квартири, де переховувався К. Заявник вдарив К., після чого поставив ряд питань; останній зізнався, що вчинив крадіжку з квартири заявника. Останній разом з підлеглими забрав К. з собою.

Цього ж дня заявник та М. прийшли у квартиру до Кр.

Заявник вимагав, щоб той повернув каблучку, викрадену К. з його квартири і в подальшому продану Кр. Заявник почав погрожувати Кр. зброєю і останній віддав каблучку.

Пізніше військові (рядові), які підпорядковувались наказам заявника, декілька разів били К. В результаті К. підписав записку, якою було підтверджено борг К. перед заявником. Декілька разів заявник зустрічався з матір'ю К., вимагаючи повернення боргу, погрожуючи їй негативними наслідками для К. у разі його неповернення.

2. Фізичне насильство щодо свідків.

У невстановлену дату заявник санкціонував застосування військовими (рядовими) фізичного насильства до Ш., який був затриманий як підозрюваний у кримінальній справі. Військові (рядові) виконали наказ.

26 квітня 2000 року заявник віддав наказ військовим (рядовим) побити Черн., свідка у кримінальній справі, який відмовився співпрацювати з ним. Заявник був присутнім під час побиття Черн.

29 квітня 2000 року військові побили Б., іншого свідка у кримінальній справі, також за наказом заявника і за його присутності під час побиття.

3. Вбивство Сор.

8 квітня 2000 року відбулась сутичка між заявником та Сор., під час якої заявник наніс йому удар; в результаті Сор. помер. Запанікувавши, заявник сховав тіло Сор. в лісі. Тіло було знайдено в серпні 2000 року.

Кримінальні провадження проти заявника.

1. Суд.

25 червня 2006 року Військовий суд 101 гарнізону визнав заявника винним у вбивстві, вимаганні та чотирьох випадках перевищення своїх службових повноважень і призначив покарання у виді п'ятнадцяти років позбавлення волі. Суд у своєму рішенні посилався на встановлені докази та показання свідків. Більша частина свідків була допитана в суді. П'ять з них не з'явились, і суддя Р. зачитав їхні свідчення під час слухання справи.

2. Апеляція.

Заявник подав апеляцію на вирок суду. Головним аргументом його апеляції була незаконність вироку. Заявник стверджував, що вбивство Сор. не було навмисним і було вчинене з метою самооборони; сторона обвинувачення не навела достатніх доказів перевищення службових повноважень при побитті свідків. Заявник також скаржився на порушення процесуальних норм, оскільки суддя під час постановлення вироку неодноразово залишав нарадчу кімнату, а текст вироку був складений за межами Пермської області, де відбувалось судове провадження. Заявник мотивував свої доводи письмовими свідченнями, наданими його адвокатом та М. – військовослужбовцем на пенсії. Зокрема, М. стверджував, що в липні 2006 року, коли суддя мав складати вирок у справі, він бачив останнього в іншому місті. Суддя відкрито висловлювався щодо справи заявника і заявляв кожному, що він (суд) визнає винним заявника та призначить покарання у виді позбавлення волі на тривалий строк. Заявник також стверджував, що суд не провів допит п'ятих свідків.

3. Провадження в порядку нагляду.

У невстановлену дату заявник запросив захисника П.

27 березня та 17 квітня 2007 року захисник П. подав дванадцять додаткових заяв до апеляційної скарги. Суд апеляційної інстанції відмовив у їх прийнятті у зв'язку із завершенням строку подачі додаткових заяв; окрім того, адвокат П. не надав самої апеляційної скарги.

22 червня 2007 року Президія Третього окружного військового суду підтримала попереднє рішення суду. На аргумент заявника про непроведення допиту п'яти свідків суд відзначив, що троє з них хворіли і не мали можливості прибути на слухання. Також суд відхилив твердження заявника про упередженість судді, який розглядав його справу в першій інстанції.

У подальшому, заявник подав скаргу в порядку нагляду. В першому випадку 26 січня 2009 року Президія Третього окружного військового суду скаргу заявника залишила без задоволення. Після другого розгляду 23 червня 2009 року в порядку нагляду Верховний суд Російської Федерації зазначив, що заявника не було повідомлено про дату і час судового засідання, скасував рішення від 26 січня 2009 року і направив справу на новий розгляд. Президія Третього окружного військового суду 17 вересня 2009 року в результаті перегляду справи підтвердила правильність висновків суду, що були викладені в рішенні від 26 січня 2009 року.

	<p>10 червня 2010 року Верховний суд Російської Федерації скасував рішення Президії від 17 вересня 2009 року і направив справу на новий розгляд в порядку нагляду.</p> <p>11 серпня 2010 року Президія Третього окружного військового суду в порядку повторного нагляду переглянула справу заявника і підтримала висновки, зроблені судом першої інстанції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із відсутністю неупередженості суду.